

Recensie de Volkskrant Damn, honey ★★★

Damn, Honey brengt haar opgewekt feministische theatercollege met bravoure en schwung ★★★

Er valt veel te genieten dankzij de geestige theatrale vondsten, de ontspannen publieksinteractie en het zichtbare plezier van Marie Lotte Hagen en Nydia van Voorthuizen, die zich met een prettige mengeling van zelfspot en overgave in dit theateravontuur storten.

Beeld Casper Koster

De voorstelling *Zelf weten* van 'feministisch platform' Damn, Honey begint met een treffende omkering. Ze hebben de woke-politie op hun dak, vertellen Marie Lotte Hagen en Nydia van Voorthuizen geërgerd. Want ga maar na: twee vrouwen op toneel, plus een vrouwelijke regisseur (Stephanie Louwrier) en producent (Inge Bos), daar kom je niet meer mee weg, tegenwoordig. Dus moest er zo'n eh, *man* bij, en die hebben ze gevonden in de persoon van technicus Julius, consequent aangesproken in babytaal: 'Juultje! Schatje!' Je mag het niet zeggen, maar mannen en techniek, dat gaat niet samen, dus het is de vraag of het

wat wordt vanavond. ‘Maar we hebben geoefend, toch liefje?’ En tegen de zaal: ‘Cute hè?’

Dit vrolijk satirische begin zet de toon voor een opgewekt feministisch theatercollege; een aanstekelijke bonte avond als een kleurrijke grabbelton, die uiteindelijk ook daadwerkelijk op toneel verschijnt.

Dat mag een prestatie heten, want Hagen en Van Voorthuizen hebben geen enkele theaterervaring. De twee maken samen de populaire podcast *Damn, Honey*, schreven een boek en kregen de behoefte om hun feministische boodschap op meer podia te verspreiden. Anders dan andere ‘mediapersoonlijkheden’ die met theatercolleges door het land trekken – met vaak niet meer dan een tekst, een lichtspot en een muzikant – wilde *Damn, Honey* haar verhaal in de vorm van een heuse voorstelling gieten. Dat is stoer en bewonderenswaardig. En voor mensen die kunnen dansen, zingen noch acteren – hun woorden – zetten de twee toch (overwegend) een heel behoorlijke show neer.

Losjes kaarten ze kwesties aan waaruit nog altijd de ongelijkheid blijkt tussen man en vrouw. Het zwaartepunt ligt bij seksualiteit en het schoonheidsideaal, stof voor een spervuur aan vaak rake grappen, waardoor de zwaardere onderwerpen wat ondergesneeuwd raken. Al met al heeft het materiaal net te weinig soortelijk gewicht om een theateravond te vullen, en bijgevolg worden sommige scènes onnodig lang uitgesmeerd. Voor de wat oudere feministen in de zaal voelt de materie daarnaast vertrouwd, waardoor het gevoel ontstaat van een soort introductiecursus, *My First Feminism*. Maar die cursussen blijven nodig, dus soit.

Er valt bovendien veel te genieten dankzij de geestige theatrale vondsten, de ontspannen publieksinteractie en het zichtbare plezier van Hagen en Van Voorthuizen zelf, die zich met een prettige mengeling van zelfspot en overgave in dit theateravontuur storten. Ze vullen elkaar daarbij als komisch duo goed aan, met de relaxte aanwezigheid van Hagen en de hyperactieve Van Voorthuizen die energiek om haar heen stuitert. Beiden zijn innemende podiumpersoonlijkheden, en ze brengen hun verhaal met bravoure en schwung. Hoogtepunt is een hilarische feministische variant van 'hoofd-schouders-knie-en-teen' die alles in zich heeft om een vette carnavalskraker te worden. Ja, Damn, Honey heeft de gunfactor. En een boodschap die moet worden gehoord.